

המימשל הצבאי פחד מפני נרים ח'לף המת כפי שפחד ממנו כשהיה חי

אחיו של כרים ח'לף, שישב כמכוננית הראשונה, והצליח "לשכנע" אותו שלא לנסוע דרך העיר-המזרחית. השוטר הודיע על-ידי במכשיר-הקשר לממונים עליו, ואלה התחילו לשלוח, רק אז, כשמסע-ההלוויה היה בעיצומו, מכר ניות-מישטרה, כדי לחסום את הכביש שים סביב הרציפים והגיבעה

ההלוויה בעוצר

כיש. כמעט כולן נשאו את השלטים הקטנים, שנועדו לגלות לכל שוטר, כי הבעלים הם בני השטחים הכבושים: ח' של חברון, ר' של רמאללה, ש' של שכם, א' של יריחו (אריחה, בערבית). זאת היתה שיירה ארוכה-ארוכה, שהתמשכה לאורך קילומטרים. לפי התיכנון, התכוננה לרדת את חומת העיר העתיקה, להיכנס לרחוב צלאח אל-דין, לעבור דרך ירושלים החדשה הערבית ומשם לרמאללה. אבל הממשל הצבאי פחד מפני כרים ח'לף המת עוד יותר מכפי שפחד מפני כרים ח'לף החי. שוטרי מישטרת ירושלים, שליוו את מסע ההלוויה מבית החולים אל-מוקאסד (גמילות-החסד), חששו מ-פני התפרעויות, אם המסע יעבור דרך

הרחובות של ירושלים המזרחית. השוטרים ידעו מראש על מועד ההלוויה. הם גם תיארו לעצמם שההלוויה של אדם כמו ח'לף תהיה המוגנת. אך איש מן המפקדים הבכירים במישטרת מרחב ירושלים לא טרח לבוא אל מישפחת המנוח ולברר איתם מה המסלול המיועד של ההלוויה. אילו עשו כן, יכלו לדעת מבעוד מועד שבכוונת המישפחה לעבור דרך רחוב צלאח אל-דין שבירושלים המזרחית, ואולי אפשר היה לאכטח את המסלול כך, שהמסע יעבור ורכו בשקט וללא התפרעויות. רק כאשר הגיע הארון אל הצומת שעל הריהוטים, התבררה לאחר המפקדים במקום, כוונתם של בני-המישפחה. הוא ניהל משאומתן עם

הפתוח, שהיה עדיין ריק. הנשים פרצו ביללות. צעירים צעקו סיסמות וכמעט רמסו את הנכבדים. כפינה אחת פתחו כמה צעירים בשירת ההימנון הפלסטיני (ארצי! ארצי!), והושקו מיד. לבסוף, החלה ההלוויה עצמה. הגופה הובאה והונחה בארון המרופד. כמינהג הנוצרים, בנות-המישפחה, עטופות-שחורין, פתחו בקריאות-אבל. כומר יוני-אורתודוקסי אמר תפילה. כרים ח'לף עמד לחזור הביתה, לעירו ראם-אללה, היא רמאללה.

הסדר היה מופתי. מאות אכלים, נכבדים ושכבאב, הצטופפו כחצר הצרה של בית-החולים שעל הריהו זיתים והמתינו להתחלת הלוויה. בני-המישפחה היו צריכים להגיע מרמאללה, מישו או משהו עיכב אותם. הקהל המתין, ואז לפתע, בפתאומיות גמורה, השתנה הכל. מישו יצא מפתח בית-החולים, כשבדידו ערימה גדולה של גליונות-נייר גדולים, שנשאו את דיוקנו של המנוח, כרים ח'לף. ברגע שהציבור ראה את פניו המוכרות של האיש, בעל התלתל השוכב, רמו של חיוך אירוני והבעה של החלטה נחושה, פרצה היסטריה המוגנת. הציבור החל נוהר אל הארון

לא כגנב בלילה
אבל זה לא היה פשוט. קרוב ל-200 מכוננית עמדו לאורך הכי

ישוע בתנך היווני
הצרפתית, כדי למנוע אפשרות שהמסע יסטה מן המסלול ה"מוסכם". שוטרי מכוננית-מישטרה, שנשלחה לאחד הצמתים שליד המטה הארצי,

חסימה מישטרתית: בעוד שמכוננית הארון, ועליה פרחים ודיוקנו של ח'לף, יוצאת לדרך, מאהדת המישטרה לחסום את הודכים לעיד